

לאה שאינה לאה / שמעון אגסי

תשמעו מה קרה לי אתמול. כן.

רק סיימתי את השיעור האירובי עם המשקולות של השלושה קילו, ששם כל הנשים מעצבות אותי, וכבר מצאתי עצמי רצה לפגישות באקדמיה, שגם שם אהובי הרבים אינם בנמצא. אבל השכן שלי – משהו...כן.

וכשסיימתי את פגישותי באקדמיה, רכבתי באופניי במהירות לביתי/משרדי, שם חתה לי עבודת עריכה של הספר החדש, שמחר אני כבר רוצה להפגש עם המחברת שלו ולהוציא אותו לאור.

"הלז?" – זו יהודית שהבטחתי לעזור לה אתמול, אבל בגלל מה שקרה לא הגעתי לזה. "שלום יהודית, כן, כן, אני יודעת, אני מצטערת, זה לא היה מתוכנן. שלומי עכשיו כבר בסדר, רק כואב לי קצת האף, אבל אין מה לדאוג – זה יעבור. כן, ברחתי להם מבית החולים, מה הם השתגעו שאני אשכב שם שלושה ימים?! כן, כן ניפגש מחר בארבע, שלום." ואז, אתם שומעים, עוד לא קרה לי דבר כזה בחיים, תוך כדי רכיבה על האופניים הגיח מאי-שם במעוף אלכסוני עורב שחור, כן, כן, כמו בציור של יוסל ברגנר על קפקא עם העורב, והתחיל למשוך אותי באף עם מקורו החד! עוד לא קרה לי דבר כזה! כן! ניסיתי לגרש אותו מעליי בידי הימנית אבל אז איבדה ידי השמאלית את האחיזה בכידון האופניים, והשתטחתי על המדרכה כמו מטלית שמוטה. העורב פרח בצריחות פראיות, אבל אני נשארתי שם כשאפי שותת דם כמו המזרקה בכיכר דיזנגוף. אני לא יודעת איך, אבל פתאום הגיע אמבולנס, לקחת אותי לאיכילוב. אמרתי לפרמדיק שיעזוב אותי במנוחה, התווכחתי איתו, כן, צעקתי עליו, אבל הוא הכריח אותי לעלות לאמבולנס וללכת לבדיקה. שיגעו אותי הרופאים שם, מה הם חושבים שיש לי זמן בשבילם? צלמו, בדקו, הכניסו לי לאף כל מיני מכשירים, חבשו אותי והכניסו אותי למחלקת א.א.ג. למעקב ולמנוחה. תשמעו, אמרתי להם, יש לי להוציא ספר חדש – מחר הדד-ליין, ואח"כ סדנת כתיבה, ופגישה חשובה עם לקוח גדול, וראיון לעיתון "ידיעות", אני לא יכולה...לא הקשיבו. כן. אז נתתי להם ללכת, עשיתי עצמי ישנה, וכשאף אחד לא נראה באיזור, קמתי והלכתי. אפשר לחשוב. ביג דיל.

"הלז?", או, "חמודה, בטח בטח שאת יכולה לבוא, כן, כן, אני אעשה לה בייבי סיטר ברצון המלאכית הקטנה הזאת, קניתי לה משחק חדש, היא בטח תשמח, אני כבר מתגעגעת אליה." אח, אח, כמה שאני אוהבת את הנכדה הזאת, תראו כל הסלון מלא צעצועים מהביקור שלה אתמול. נו מתי כבר יהיו לי נכדים גם מהבנות העצלות שלי? או, מצלצלים בדלת. בטח בענייני וועד הבית. כן, זו היתה השכנה מלמטה. אני אחראית על שיפוץ הכניסה בבניין והיו כמה בעיות עם הקבלן. לא משנה. כן. אז איפה היינו? אה, רוצים לאכול משהו אורגני טוב? בבקשה – המטבח לרשותכם – תרגישו כמו בבית.

ויי, כבר שש ורבע. אני לא אשאר איתכם. אני חייבת ללכת לשיעור ציור. אני מציירת עם
האצבעות. תראו את התמונות בסלון.
אה, וכן, גם לא נתראה בשבוע הבא, כי אני נוסעת עם הבנות לחו"ל, אני הולכת! להתראות!!

תל-אביב, 6.10.2010